



Editor: Andrei POTLOG

Lectori: Alexandru ȘTEFĂNESCU, Ramona Ciocoiu

Director economic: Mihaela DAVID

Tehnoredactor: Alexandra-Alina PREDA

Departament difuzare: Adrian PREDA, Claudiu MOLOCI

Editura EUROPRESS GROUP

O.P. 22, C.P. 113, București, 014780

Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618

Comenzi carte prin poștă:

Tel.: 021-2125692

E-mail: fcideea@europeana@yahoo.com

[www.ideea@europeana.ro](http://www.ideea@europeana.ro)

© EUROPRESS GROUP

## Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTI, AURA

Casa din întuneric / Aura Christi ; ed.: Aura Christi & Andrei Potlog - București: EuroPress Group, 2008  
ISBN 978-973-1727-41-7

I. Christi, Aura (ed.)

II. Potlog, Andrei (ed.)



Printed in ROMANIA

# AURA CHRISTI

## Casa din întuneric

Roman

Traducere de Nicolina Drăgan  
**EUROPRESS**

## CAPITOLUL I

„Dumnezeu vorbește nestingherit; dă semne discrete că există”, gândi Matei, grăbindu-și brusc pașii, de parcă și-ar fi dorit să fugă de acel gând cuibărit în minte. Dar mai era ceva la mijloc: nu-i plăcea să întârzie, iar el îi promisese maică-sii că se va întoarce în nici o jumătate de oră; aproape, lipsa de punctualitate o taxa drept absență a poliției, dacă nu mai grav, drept un indiciu de desconsiderare a celuilalt. Închise poarta. Ridică ochii spre cerul cristalin, decupat parcă din unele picturi murale ale acelui stranii eremit al culorii, Fra Angelico; păsări crude, de culoarea plumbului, se roteau în cercuri inegale, ca și când ar fi desenat un fragment de pictură prerafaelită. Se pregătea ceva. Urma să se întâmple ceva anunțat indistinct-ferm. Puștiul mergea grăbit oarecum, ceea ce nu-l împiedica să contemple în voie peisajul. Era primăvara devreme, bobocii abia se desfăceau; se disipa imprejur un fel de freamăt, o *chemare* surdă, neclară, un soi de zumzet vag, afund, un miros reavăn și viu care – înainte de a răscoli văzduhul încordat – îi răvășea subtirele trup de animal

încă neieșit de tot din adolescență. Matei avea trup puțin. Era înalt, de vreun metru optzeci și cinci; trăsăturile feței trase, lipsite de asprime însă; corp proporționat, frunte lată, adâncită spre creștet deasupra tâmpelor ample; părul des era de un negru îndărjit; sprâncene accentuate, stufoase și fine, ochi de un albastru spre gri, nas prelung, fin, cu nări ample, buze late, senzuale, cărnoase, o alunită de mărimea unei monede de cinci bănuți pe obrazul drept, urechi mici despre care taică-său, și el având urechi departe de a fi masive, spunea că sunt moștenite, ca și sensibilitatea exagerată de altminteri, de la Riri; bărbia îi era nițel întoarsă spre buza inferioară (semn de încăpătânare probabil), pe mijlocul ei avea un semn din născare abia vizibil. Un Adonis modern. Era îmbrăcat într-un trening albastru, cu guler și mâneci de un alb ferm, la plecare își pusese în grabă adidașii și o scurtă din cale afară de subțire, kaki, nepotrivită: afară era totuși răcoare. Își bălăbănea mâinile de-a lungul corpului lung, aproximativ, ca și cum ar fi lopătat aerul; barca trupului său era ușoară, ca o ploaie abruptă venită din cerul încins, terminată iute cu o zăpușeală persistentă.

În față se întindea o fație de pădure; mai avea de mers până la ea vreo zece minute, nu mai mult; îi plăcea, fiindcă ea delimita spațiul menit locuirii: dincolo de dunga formată de stejari, artări, popi, începea, cel puțin pentru el, o altă lume. Copaci erau dezgoliți, unde și unde atârna câte o frunză uscată, scheletică, însă se simțea că totul prinde, încetul cu încetul, viata, o viata nouă. Drumul era acoperit cu pietriș de un alb murdar. Portiunea aceasta nu-i displăcea. Era un drum de țară, tivit pe la margini cu vile,

case la curte, grădini, conace. În curând va păsi pe asfalt, va trece de lacul care începea nu departe de acest nod al șoselei șerpuind înspre benzinărie, de unde drumul se bifurca: un fir ducea spre localitatea propriu-zisă în care Matei se mutase cu maică-sa și cu Grig, bunicul lui, iar celălalt, în direcția capitalei. Cerul era senin deasupra capului, la orizont însă se iscau – în turme bine organizate, neuniforme – nori gri, amenințători. Nouri prevestitori de ploaie. Ajunse la intersecție; acolo fâșia de copaci se termină; coroanele erau ca niște schelete ce dau culoare – deci, o doză de ființă – vidului. Se forma un spațiu gol adăstând. Și portiunea asta o iubea. Pentru farmecul ei prevestitor, pentru linisteaua cu iz de stranietate săgetată, când și când, de tipăratul păsărilor care se întorceau acasă sau de șuieratul roților vreunui vehicul; mașinile ajunse în acest punct, nu se știe din ce motive, încetineau. Tot pe dreapta crescă ca din pământ – atât de absorbit era de aerul primăvăritic, încât observă cu întârziere – benzinăria. În curând ajunse la băcănie. Salută politicos și rece, înclinându-și un pic capul în fața vânzătorului. Tejgheaua era proaspăt ștearsă; se vedea astă după urmele de umezeală lăsate pe suprafața ei acoperită pe ici și colo cu zgârieturi abia observabile. Mirosea a levătică și-a liliac. Aha. Pe colț, în dreapta sus, ardeau două lumânări de un mov intens, sub un vas reprezentând un soare negru în care fusese turnată un pic de apă amestecată cu uleiuri volatile, folosite în diverse terapii. Se auzi un sfârâit; zgomotul crescă iute-iute. Patronul se apropie de soarele negru și turnă în minusculul vas oleacă de apă, apoi picură din sticluțele de-alături uleiuri; avea gesturi lente,

calculate, experte, ca și când ar fi inițiat el însuși acest ritual. Sfărăitul, firește, încetă de îndată. Urmărind gesturile proprietarului, Matei ceru două pâini; erau suficiente pentru cei trei membri ai familiei pe câteva zile dacă nu pe o săptămână; în familia lor se mâncă puțină pită.

Straniu, deși taică-său plecase *dincolo* de aproape un an, obiceiurile Naidinilor rămăseseră cvasiintacte, de parcă ele îNSELE, prin constanța lor încăpătânat inventivă, aveau senzația că stăpânul casei și al acelui cuib familial urma să revină de la o zi la alta, dacă nu de la o clipă la alta. Puștiul plăti cele două pâini și, uitând să ia restul, dădu să iasă din încăpere, când fu strigat de un bărbat:

- Tinere domn, vino, te rog, auzi Matei o voce joasă, plăcută, identificată iute; îi apartinea unui bărbat trecut de cincizeci, prezența căruia o constientiză abia în acea clipă. Stătea nu departe de tejghea, lângă un raft plin cu băuturi alcoolice, situat în dreapta. Tinea în mâini o sticlă de Black Label. Hm, cum de nu-i remarcase prezența mai devreme? Mirarea junelui era firească.

- Mda, multam fain, zise Matei, schițând un zâmbet larg, discret.

- Ai venit de curând aici, spuse bărbatul trecut de cincizeci.

- De două săptămâni parcă, răspunse șovăind junele. Surâse. N-avea simțul timpului. Vânzătorul, între timp, îi întinse restul, precizând că i-ar fi dat oricum banii, când ar fi venit data viitoare. Matei vră să pună monedele în buzunar, dar, vai, o mișcare neatentă și le scăpă, scuzându-se și adunându-le de pe jos. Cât de neîndemnătic pot fi, pentru Dumnezeu, scap totul din mâini, sparg, distrug, uit, pierd, bombănea Tânărul domn.

Când termină să adune banii mărunti, Matei îl fixă pe bărbatul care îl întorsese. Nu-i făcea placere că a revenit pentru atâta lucru: hm, niște amărâti de trei lei cincizeci și sase de bani. Apoi era făstăcăt din cauza stângăciei sale; nevăzute șopârle de un roșu intens i se zbăteau la tâmpale. În schimb, nu-i displăcea - abia acum realiza acest lucru - că fusese chemat cu apelativul „tinere domn”. Evident că în cazul în care la scenă ar fi asistat taică-său..., oh, David-l-ar fi dojenit, în mod cert, pentru risipă, cum făcea de obicei până să...

Bărbatul trecut de cincizeci era sobru, înalt, mai înalt decât Matei, de vreun metru nouăzeci, poate mai mult, păr cărunt pe trei sferturi, des, frunte amplă, cearcăne accentuate, sinilii, nas subțire, prelung, acvilin, ascuțit la vârf, ochi catifelați, despre care Matei își va spune și mai târziu exact ce și spusese stând în fața acestui bărbat după ce ridicase monedele: „Parcă îl cunosc de o viață!”, căscându-și larg propriii ochi, de un albastru spre gri, și taxându-se de îndată: „Hm, ce prostie!”; puștiul mai remarcă liniile ferme ale buzelor pline, frumoase, de carnašier sadea, gaura blândă în bărbia ascuțită, obrajii fermi, proporțiile fără reproș ale acelui trup încă Tânăr: era îmbrăcat în pantaloni gri în carouri de un gri mai intens, un pulover albastru, ce-i acoperă coapsele, iar la gât avea un fular roșu cu niște desene romboidale de un roșu stins îmbinat cu un bej contrastant. Pantofii gen sport, se vedea, erau de calitate.

- Semion Ruda, se recomandă întinzându-i mâna bărbatul cu voce joasă, plăcută, îmbrăcat în pantaloni gri și pulover albastru.

- Matei Naidin, răspunse Tânărul cu ochi albaștri spre gri. Îmi face placere să vă cunosc, adăugă remarcând măinile interlocutorului: dege-

te lungi, subtiri, fine; pe arătătorul dreptei, domnul Ruda avea un inel din argint masiv, cu imaginea unor semilune. Probabil e un pianist, își dădu cu părerea Matei, surâzând interior.

Schimbară câteva cuvinte, în vreme ce se auzi un zgomot surd, de borcan spart, vânzătorul arătându-se înveselit deodată de micul incident și scuzându-se:

- Ca să vezi, ce întâmplare de duminică! zise el completând repede până să-și tragă suflarea:

- Ce întâmplare!

Spunea asta cu un ton apăsat, săgalnic, de parcă s-ar fi întâmplat te miri ce minune. Cei doi nu se arătară din cale afară de deranjați. Se uitară amândoi spre tejghea, pentru ca imediat să refacă firul începutului de discuție. În timp ce ieșeau din prăvălie (aşa îi spunea proprietarul și vânzătorul magazinului, deși în afară de pâine, mai avea puține produse care să justifice denumirea dată aşa, în semn de alint mai mult), urmați de mesagerii de aer ai mirosluii de liliac și levăntică, Matei îi comunică domnului Ruda că sunt veniți, el și maică-sa, Riri Maria Constanța, plus bunicul său, Grig, din nordul țării, unde au avut un apartament cu cinci camere în centrul urbei cu un nume miroslind a vremuri defuncte, Victoria.

- Probabil că nici nu știți unde se află acest orașel. E drăguț însă, continuă Tânărul. Un banal oraș de provincie, de unde mă bucur că am luat-o la sănătoasa, altfel...

Matei ezită, plecându-și privirile albastre. Erau în plină stradă. Se stârni un vânt plăcut, un pic sfichiitor, neașteptat întrucâtva. Nourii negri de la orizont își spuneau răspicat cuvântul. Până atunci soarele arseșe cu puterea cu care

arde când primăvara izbucnește violent, sagace. Norii se mutaseră, între timp, deasupra, luând-o în direcția Târgoviște. Matei ridică uimit din umeri: ca să vezi cât de organizat se mișcă! Uită ce spusese adineauri, urmărind un porumbel gras și tăcut, zburând deasupra capului; auzi distinct bătaia de aripi, mecanicul vuiet de zbor, apoi vuietul scos de un avion plutind ca o balenă greoaiă la o distanță nu foarte mare (aha, prin urmare aeroportul – își spuse pentru nu se știe a câțiva oară de când se mutase aici – e în apropiere). În urma iutei păsări de fier, în văzduh, rămânea o dâră săngerândă. Spectacolul era impresionant.

- ...Altfel ce? se interesă politicos domnul Ruda.

- E mai complicat, remarcă Matei, lăsând baltă porumbelul, avionul, dâră roșiatică și nostalgia lui taică-său după avioane, și începând să-și maseze urechea dreaptă; făcea aşa ori de câte ori sfiala îi întindea capcane. Te pomenești că acest porumbel – și nimeni altcineva! – știe ce vreau! își zise interior și continuă cu vocea tare:

- Mai complicat, repetă, căzând pradă unui gând fugar.

Dar poate totul este în realitate mult mai simplu. Doar că eu de la un timp încoace complic la modul cel mai stupid lucrurile; mă rog, optsprezece ani, vârsta lui nici-încolo-nici-încoace. Naiba știe. Adolescentul, spunându-și lucrurile astea în gând, își ridică umerii lați, osoși; pata de pe bărbie i se umezi, ochii îi devină aproape gri.

Domnul Semion Ruda îi fixă griul ochilor; Matei nu-și feri privirile, susținând blândețea rotundă a ochilor catifelați din fața lui și repetând, iarăși, în gând: Doamne, de unde cunosc eu aceste priviri? Ei, de unde? Bărbatul trecut de cincizeci

îi atinse usor umărul osos, neformat încă, și-l invită să-l facă o vizită.

- La șapte seara... e bine? adăugă, nelăsându-i timp pentru gândire.

- E perfect. Dar..., Matei se poticni din nou în șovăială, își lăsă capul frumos, de Adonis, pe o parte, plecându-și privirile, apoi începu să-și frământe mâinile ținute cu tot cu sacoșă la spate.

- Stau nu departe de voi, e casa din deal, dincolo de lac. În mod sigur ai văzut-o pe muchia colinei. Și nu o singură dată! De la tine până acolo faci un sfert de oră, nu mai mult, îi ghici motivul îndoielii bărbatului. S-a făcut?

- O.K., spuse Tânărul un pic mirat; interlocutorul său era bine informat.

Nu mai vorbiră decât puțin; lucruri fără importanță. Adolescentul află că domnul Semion Ruda e un istoric al mentalităților; ah, da, numele i se părea cunoscut lui Matei. Silabisi în gând: Semi-on Ru-da. Matei realiză la un moment anume că își potrivește pașii după cei ai străinului, ceea ce îl irită un pic. Vântul îi sculpta fața. „Ai grija să nu răcești, aiuritule”, i-ar fi spus taică-său, dacă... Se despărțiră la poarta casei Naidinilor. Matei se uită la ceas. Trecuseră mai bine de trei sferturi de oră. De ce o fi întârziat la băcănie? Riri va fi supărată. Matei bătu la ușă. Intră.

- Te-am așteptat, spuse maică-sa cu voce moale.

Riri nu-i făcu nici un reproș. Nici un gest prin care să-l taxeze pentru întârziere. La o adică, fleacuri sunt toate astea. Grig era plecat. Luără masa în tăcere: salată asortată, friptură de mânzat, cartofi natur presărăți generos cu mărar. Se tăcea, aproape, enorm în familia asta. De când

se întâmplase accidentul... Dar și până atunci, vorba multă era proibită printre Naidini. Cât de dor i se făcea uneori, mai ales serile, de povestile lui David! Cele ale *primului David...* Istorii pline de haz, basme românești, povești rusești, inventate sau doar citite de taică-său (profesor de litere) în copilăria lui Matei; nu și, atenție, mai târziu. Ah, și acum totul e terminat, își repeta fiul. *Mirosea a sfârșit*. Familia Naidin era alcătuită din trei persoane: tatăl, David, mama, Riri Maria Constanța, și fiul, Matei David. Tatăl provenea dintr-o familie de burghezi înstăriți din creierul munților. Era un om căruia îi plăcea viață; îi plăcea enorm; fusese artist în prima-i tinerețe; despre trecutul lui de sculptor în lemn Matei însă nu știa, vai, nimic; urma să afle însă la timpul potrivit. David. Chefuria. Se vedea adesea cu prietenii, amănunt ce-i displăcea maică-sii – o femeie închisă, tăcută, opusul perechii sale, existența lor de cuplu fiind menținută pe o linie de plutire acceptabilă mai mult grătie femeiei ăsteia de o splendidă mediocritate, profesoară de litere și ea, care trecea cu vederea escapadele soțului ei pus pe distractii, suete. Până la un timp. Niciodată și nici celălalt, în chip inexplicabil, nu aveau – deși meseria lor oarecum presupunea și existența unei asemenea dimensiuni – vocație de părinți. Investeau cantități apreciabile de știință, căldură, atenție în învățăceii lor, mai puțin însă în propria odrasla – lucru de neînțeles, bunăoară, pentru Matei – un copil retras, de o *timiditate castratoare* (era expresia folosită frecvent de taică-său), scufundat mereu în lecturi, între altele fie zis, destul de dezordonate. Citea enorm băiatul. Bulimic. Orice carte îi pica în mâini – era abonat la trei sau patru biblioteci

din orașul copilăriei lui – aceasta era rapid devorată cu foamea unui ins pentru care existența se confundă de la o limită încolo cu lectura și cu fantasmele, visele iscăte pe marginea cărților citite, devorate, ingurgitate cu lăcomie. Deși era citit, nu ajunsese la vreo concluzie în ceea ce privește alegerea unei meserii, reproșurile făcute nu rareori de părinți referindu-se la superficialitatea, incapacitatea mateină de a se fixa pe o parte destinală.

Da. Aidoma fluturilor, care zboară cât e ziua de mare, mutându-se de la o plantă la alta, de pe o suprafață pe alta apărută de la distanță ca fiind atractivă, fără să-și propună odată și odată să se stabilească într-un singur loc, Matei pendula între o alegere apărută inițial ca fiind extrem de atrăgătoare – abandonată rapid însă – și alta, mai tentantă, mai promițătoare, mai frumoasă și mai vie decât prima; și tot aşa, fără dorință de a se reduce la o singură ocupație. Existența i se părea de o diversitate bulversantă; de ce, atunci, să te limitezi, sărăcindu-te ca prostul, de bunăvoie? David considera, vai, că fiul lor e lipsit de voință, că nu are caracter și taxa această realitate drept foarte gravă. Îl considera pe *fructul indecis al iubirii* lui și-al neveste-sii drept... fiul altcuiva, mai exact, al nu se știe cui, iar zâmbetul sarcastic răsărit în colțul gurii, aidoma unui minuscul astru nesigur, ori de câte ori susținea acest lucru, denota în mod cât se poate de clar, da-da, că la mijloc era mai mult decât o glumă. Ceea ce îl încurca săd pe Matei care nu mai știa ce să credă și, în consecință, se înstrăina tot mai mult de părinți.

Vestea că David se stinsese într-un accident pe Șoseaua Călimănești-Sibiu îl consternase

initial pe Matei, apoi băiatul simțise – era primăvară, începutul lunii martie, întâmplarea dramatică se produsese cu circa un an în urmă – că se clatină o coloană de care să sprijini; starea aceasta însă se schimbăse fulgerător când își amintise că era certat cu taică-său și că nu mai știa ce să facă pentru al împăca sau pentru a-l face pe propriul părinte să-l lase pur și simplu baltă. Să-l lase în legea lui aşa cum el, Matei, nu intervenise cu vreo patru ani înainte de a muri David, când, în chip de neînțelus pentru puberul care era atunci, părinții lui se convertiseră, devenind membri ai unei secte religioase. Evident că viața familiei Naidin din acel punct se schimbă în esențe. David cel de altădată devenise un alt David. Capii familiei, de bună seamă, voiau să-l convertească și pe fiul lor, care refuzase categoric propunerea, astfel încât sâmburele divergențelor era mereu viu, la pândă. David Naidin renunțase la chefurile lui interminabile care aveau efecte, câteodată, devastatoare asupra bugetului familial. E drept că după ce s-a convertit, în anumite perioade, dispărea de acasă; ce făcea în acele segmente de timp – se întâmpla să lipsească și câte două săptămâni, detaliu care n-o scandaliza, în chip inexplicabil, pe Riri – numai David știa; și desigur Dumnezeul lui întunecat, obscur. Între timp, Riri se ruga, se ruga acasă, pe stradă, în autobuz, la cumpărături, se ruga oriunde se afla, până și între orele de la școală; pândind-o, Matei o descoperea, destul de frecvent, îngenunchiată în colțul dormitorului, în dreptul icoanei Sfintei Fecioare Maria de la Fatima, o copie executată destul de reușit, urâtă în timp, din adâncul sufletului, de Matei. Certurile începeau de obicei serile, când, așezându-se la masă, Matei era obligat